

När ”Starken” och Trapp Kerstin for till Leksand för att bota sina skröpligheter

Bråmå Karin

Böjd över sitt broderi sitter Bråmå Karin Jönsson i lasarettets terapi-lokaler och arbetar med en energi som nästan blivit en sägen bland lasarettspersonalen. Med hjälp av sitt stora förstoringsglas med inbyggt elljus förfärdigar hon utsökta arbeten. Bråmå Karin har fyllt 94 år. I församlingssalen i Sollerö kommunalhus kan du finna hennes underbara korsstygntavla — kurbitsen — i jätteformat, broderad då Bråmå Karin var 92 år. — Tala om duktigt folk!

Nåväl, nu har hon skjutit undan broderiramen och börjar istället berätta. »Jo, har du hört hur det var när »Starken« och hans hustru Trapp Kerstin skulle till Leksand för att besöka doktorn? Inte?« Bråmå Karin sätter sig till rätta i stolen och låter armarna stödja ordentligt på stolens armstöd. Hon tittar rakt fram, ja hennes ögon ser inte lika tydligt längre, fantastiskt att hon kan göra sådana handarbeten ändå. Under tiden Bråmå Karin gör sig beredd för att berätta plockar jag fram bandspelaren, det surrar till och Bråmå Karin berättar med lugn och säker stämma, och historien om »Starken« och Trapp Kerstin kan dokumenteras:

»Starken« d.v.s. Nisis Anders Larsson och hans Kerstin bodde ju grannar med mina föräldrar i Gruddbo. Det var i början på 1900-talet. Kerstin slank ofta in i köket hos oss för att prata — ja, hon hade verkligen lätt för den saken. En dag kom hon in, ivrig att med sin rappa tunga få delge oss hur hon och »Starken« hade rest till Leksand för att besöka doktorn. De hade känt sig skröpliga och for till leksandsdoktorn, då de var fast övertygade om att ju längre man reste ju bättre skulle doktorn vara. Med den fina båten Gustav Wasa gav de sig iväg en härlig dag till Leksand.

När de kom fram frågade de efter vägen till doktorn och tog sig dit. De kom in och blev undersökta och han skrev ut något på ett papper. Sedan de hade betalt gick de ut. När de väl var på vägen igen funderade de över vart de skulle ta vägen för natten, då ju inte båten skulle gå förrän nästa dag till Sollerön. Då sa Kerstin: »Ja, jän kunnun vir då int stan fö stadut.« De beslöt sig för att gå på vägen tills de hittade någon bondgård, där de kunde ta in. Så fick de se en gård, som de tyckte liknade en bondgård. De frågade bondfolket om de kunde få övernatta där, och fick till svar att det väl inte skulle vara omöjligt. Så blev det. Då började »Starken« att undra om det inte skulle vara bra att göra undan med den där beställningen av medicin som de hade fått av doktorn. Men då han ju inte visste vart han skulle gå för att komma till apoteket gick han fram till leksandsbonden och frågade: »Var e aftetjä då?« »Jo«, svarade bonden, »vi har två stycken här på gården, ett vid uthuset där nere och ett häroppe vid gården.« Men då blev »Starken« litet fundersam om han inte tagit fel. Han letade fram papperet, där doktorn hade skrivit medicinen som han skulle köpa, och visade bonden. »Jasså, det var apoteket«, sade bonden och talade om för honom vart han skulle gå för att komma dit.

Ja, så gick »Starken« och hittade apoteket och fick vad han skulle ha, och det var inte litet heller, flera stora flaskor och annat för både invärtes och utvärtes bruk. När han kommer tillbaka och visar Kerstin det utbrister hon: »Ojoj, det var mycket, och hur skall vi veta vem av oss som skall ha vad.« Inte kunde de heller förstå vad han hade skrivit. »Nej,« sa Kerstin, »jag får lov att tala med doktorn om det här, så att vi får någon rätsida på det hela.« Nästa morgon går Kerstin till doktorn för att ta reda på hur det var med medicinen. När hon kommer in i farstun så stannar hon och funderar om doktorn skall ta betalt igen och om pengarna räcker. Hon öppnar dörren på glänt och sticker in huvudet litet och säger: »Få i prat vi di litä utå slant, då int du sa bruk nå pänn ä?« »Men kom in,« sa doktorn, »så jag får höra vad du vill.« Trapp Kerstin gick då in och hade med sig all den medicin som doktorn hade skrivit ut. Då talade doktorn om för henne vad hon skulle ha och vad gubben skulle ha, och Trapp Kerstin vart nöjd — och inte kostade det något heller. Ja, sedan kunde »Starken« och Trapp Kerstin ta båten hem till Sold och bota sina skröpligheter med all den fina medicin de hade fått av doktorn i Leksand.

Vid bandspelaren
Gösta Schmidt